

CENTENARI DEL NAIXEMENT

Al rescat de l'empremta de
Maria Aurèlia Capmany

► Agustí Pons revisa i actualitza la seva biografia de l'escriptora antifranquista

ANNA ABELLA
BARCELONA

En aquest 2018 ple de commemoracions (Pedrolo, Pompeu Fabra, Jaume Fuster, Montserrat Abelló) queda una figura per reivindicar. De restaurar l'empremta que va deixar Maria Aurèlia Capmany (Barcelona, 1918-1991), de qui es complirà a l'agost el centenari del seu naixement, i de recordar les seves múltiples facetes com a novel·lista, assagista, articulista, dramaturga, actriu de teatre, feminista, lluitadora antifranquista, professora i política, se n'encarrega el periodista Agustí Pons, que rescata, revisa i actualitza la biografia de l'autora que va publicar el 2000, però intromissable fa anys.

Maria Aurèlia Capmany. L'època d'una dona torna doncs a les llibre-

ries, en coedició de Meteora i l'Ajuntament de Barcelona, en un títol commemoratiu en què el seu autor ha afegit un capítol amb novetats, considera Pons, sobre «la relació de Capmany i els intel·lectuals catalans de la postguerra amb els grans corrents ideològics del moment, malgrat estar en el tancat món del franquisme». En aquestes noves pàgines, afegeix, estudia la seva relació amb el pensament de «Sartre, Camus i Vázquez Montalbán».

El centenari ha de servir, assenyala Pons, per conèixer millor «el seu llegat pel que fa a obra literària, en novel·la, teatre i assaig, i especialment els seus articles periodístics». Una part de la seva producció, aquesta, que segons Anna Capmany, neboda i marmessora de l'herència de l'escriptora, podria per fi rematar

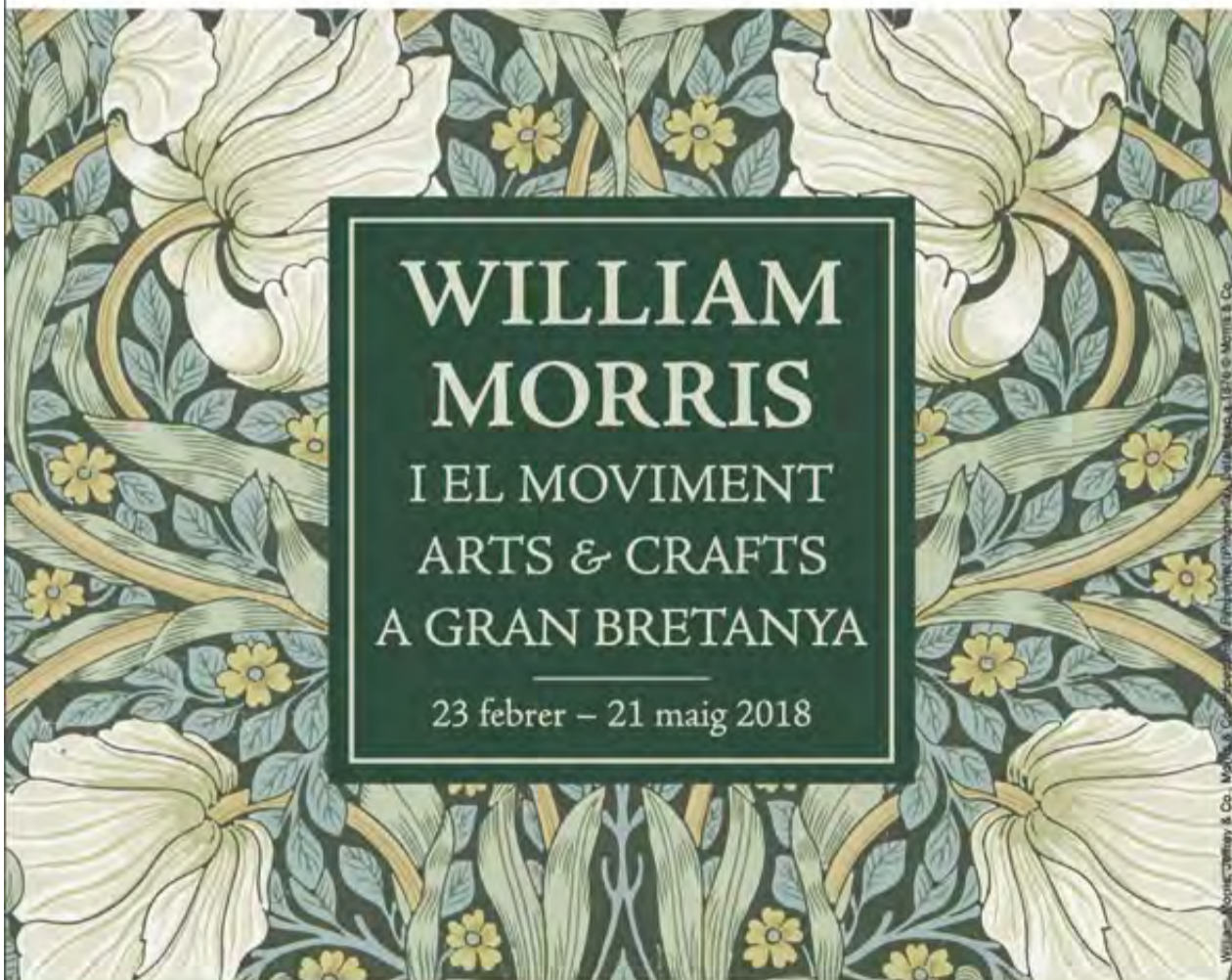

►► Maria Aurèlia Capmany, en una imatge de 1987.

les obres completes si fructifica la negociació amb la Diputació. Per al biògraf, hi ha una part del seu llegat «intangible», que ratifica que «la història li ha donat la raó en diverses coses». Són tres reivindicacions, «la del catalanisme com a expressió del sentiment popular», «la de la seva ideologia d'esqueres no marxista i la seva aposta per la socialdemocràcia ja als 60 i 70, abans de la transició», en un moment d'idees comunistes que mai la van enlluernar», i com a autora de *La dona a Catalunya*, la «dels drets de la dona, a contra corrent, perquè segons ella, s'havien d'aconseguir des de plataformes generalistes en lloc de des d'associacions feministes».

REEDICIONS // Pons, autor de les biografies de Salvador Espriu i Pere Calders, lamenta també l'abandonament per part del Teatre Nacional de la faceta teatral de Capmany, que va cofundar l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual. De Capmany, «una dona alliberada i moderna», assenyala la seva neboda, recorda la seva estreta relació amb Pasqual Maragall, sent regidora de Cultura de l'Ajuntament (1984-1988) i des que se li va detectar el càncer de pit fins a la seva mort. I, a més de la ja publicada *Felicitat, jo soc una dona*, augura aquest any la reedició de títols com *Lo color més blau*, *Quim-Quima*, *Cartes impertinents de dona a dona* i *Un lloc entre els morts* (Premi Sant Jordi 1968). ≡

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Visites comentades gratuïtes incloses a l'entrada
Tots els dissabtes a partir del 3 de març

#WilliamMorris

Organitzen

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYAParc de Montjuïc
Barcelona
www.museunacional.cat

FUNDACIÓN JUAN MARCH

Rozalén, buscant
la llum al Palau**CRÒNICA** La cantautora es va posar el públic a la butxaca amb 'Cuando el río suena...'JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

María de los Ángeles Rozalén ha demostrat que aconseguir l'impossible pot ser més que un lema d'autoajuda. La seva carrera, des de l'humil circuit de clubs de cantautors fins a l'*star system* i els duets amb Alejandro Sanz, ha trencat barreres amb rapidesa establint una vibrant relació amb el seu públic, com vam poder observar en l'eufòric i generós recital del Palau, dins del festival Guitar BCN.

El seu cançoner transmet lluminositat a través de motllos de composició molt variats, amb l'herència de gèneres populars i vistes a Llatinoamèrica, i tot plegat ho envolta amb justícia poètica i defensa de causes elevades (memòria històrica, lluita contra el càncer, feminisme) i ho serveix amb un somriure així de gran. I se sent tan bé a l'escenari que, entre els seus parlaments sobre els desapareguts a la guerra civil, les anècdotes amb Kevin Johansen i els diàlegs amb els 15 nens que va fer pujar a escena, els seus recitals poden estirar-se fins a superar les dues hores i mitja. I amb només tres discos.

Les cançons del tercer, *Quando el*

río suena..., van marcar la pauta acudint a teixits acústics i ganxos pop, des del «cop de porta contra la violència masculista» de *La puerta violeta* fins al desamparat *Antes de verte* que va compartir amb Guiu Cortés, el Niño de la Hipoteca. Al seu costat, com és costum, Beatriz Romero va traslladar al llenguatge dels signes cada paraula i cada vers de la cantant en tot un espectacle coreogràfic paral·lel. A Rozalén no li importa compartir focus. I els seus eferescents recitals són una mica un festival de bones intencions i d'agora per un món millor.

El seu llarg repertori va resultar, però, una mica irregular, esquitxat per tornades simpàtiques de calat incert, tot i que hi va haver substància en l'*abolerada Berlín* o en l'halo màgic de la circense *Las hadas existen*. Rozalén va oferir un cant natural, sense impostacions, bonic i lleuger, que anava a més en la intimitat de *La belleza* (Aute) i *Volver a los diecisiete* (Violeta Parra). I movent-se de la rumba a la ranxera, i d'aquí al pop de *Comiéndose a besos*, l'extremenya va sortir pràcticament a collibè del Palau, lluint fins al final una espontaneïtat que forma part del missatge. ≡